

Arrest

nr. 283 872 van 26 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarig kind X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 september 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 25 juli 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. D'HONDT, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak
- 1.1. Verzoekers dienden een verzoek om internationale bescherming in op 17 mei 2019. Op 26 september 2019 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit verzoek kennelijk ongegrond. Bij arrest nr. 237 103 van 18 juni 2020 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing.

- 1.2. Op 18 oktober 2019 dienden verzoekers aan aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de vreemdelingenwet).
- 1.3. Deze aanvraag werd op 17 januari 2022 onontvankelijk verklaard. De beslissing werd echter ingetrokken op 4 mei 2022.
- 1.4. Op 25 juli 2022 werd een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.10.2019 (met daaropvolgende aanvullingen) werd ingediend door :

A., A. geboren te Fravesh op X

+ echtgenote:

A., E. geboren te Fravesh op X

+ minderjarig kind:

A., A. geboren te Athene / Griekenland op X

Nationaliteit: Albanië

Adres: x, 216 1040 ETTERBEEK

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot een langdurig verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Volgens de advocaat van betrokkenen is er sprake van een medische noodsituatie voor wat betreft het kind van betrokkenen. Het kind gaat in België naar een aangepaste school (buitengewoon basisonderwijs). Dergelijk gespecialiseerd onderwijs zou volgens de advocaat niet aanwezig zijn in Albanië. Een terugkeer naar Albanië zou volgens de advocaat dan ook zware gevolgen hebben voor het kind dat Franstalig onderwijs volgt met extra begeleiding door experts waaronder een kinesitherapeut. Recentelijk werden nieuwe aanvullingen toegevoegd waaronder een attest van het Centre de guidance d'Ixelles van 17.06.2022, attesten van het Universitair Kinderziekenhuis Koningin Fabiola van 18.02.2022 en van 24.03.2022, een attest van het hospitaal in Tirana van 04.04.2019 waarin wordt gesteld welke de diagnose is en dat er geen specifieke behandeling aanwezig is in Albanië (dit attest werd eerder al voorgelegd), een verslag van de kinesitherapeut van april 2022 en een verslag van 03.12.2021 opgesteld door de Ecole CHANTERELLE. De advocaat verwijst naar volgens hem gelijkaardige dossiers (7971835, 6892007, 8496294) die hebben geleid tot een positieve beslissing.

Wat de verwijzing betreft naar andere dossiers waarin volgens de advocaat gelijkaardige elementen zouden zijn opgenomen en die hebben geleid tot een machtiging tot verblijf in België (waaronder dat van een neef van één van de verzoekers), dient er op gewezen te worden dat geen enkel dossier identiek is. Elk dossier wordt Individueel onderzocht. Niet alle omstandigheden zijn analoog.

De aandoening van het kind vormt geen buitengewone omstandigheid. We verwijzen naar het medisch advies in bijlage. In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 17.08.2021 overgemaakt aan de Dienst Humanitair Verblijf, attestteert zij dat er op basis van de haar op 16.08.2021 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. In een nieuw geformuleerd medisch advies naar aanleiding van de nieuwe documenten die werden toegestuurd, stelt de arts-adviseur opnieuw dat er geen tegenindicatie tot reizen

is en dat alleen ondersteunende maatregelen mogelijk zijn dewelke beschikbaar zijn in het thuisland. Niet onbelangrijk is tevens dat er in Albanië een familiaal netwerk aanwezig is waarop het kind terug kan vallen. Ook dit is in het belang van het kind. Dat familiaal netwerk ontbreekt in België. Het kind hoeft trouwens niet mee te reizen naar Bulgarije. Het kind kan tijdelijk opgevangen worden door het familiale netwerk. De moeder van mevrouw, de grootmoeder van het kind langs moederszijde, verblijft in Fravesh, Tirana. De ouders van mijnheer, de grootouders van het kind langs vaderszijde, verblijven eveneens in Fravesh, Tirana. Mevrouw heeft 6 broers en 1 zus die in Tirana verblijven. Dit zijn de nonkels en tante van het kind. Mijnheer heeft 2 broers die in Tirana verblijven. Ook dit zijn nonkels van het kind. Mevrouw had een deeltijdse job als dienster in het caférestaurant van haar broer in Tirana. Mijnheer is bouwmeester. De ouders hebben mogelijkheden om eventueel tijdelijk terug aan de slag te gaan in Albanië en inkomsten te genereren voor het gezin. Dit gezin kwam zeer recent naar België, namelijk in 2019. Het kind kan op die korte tijd niet geworteld zijn geraakt in de Belgische samenleving en cultuur. Het kind, dat werd geboren in Griekenland, was al ruim 3 jaar eerder met de ouders naar België kwam. Het drastisch veranderen van de vertrouwde Albanese setting met een familiaal netwerk waar het kind reeds naar school ging en opgevolgd werd, naar een onbekende, vreemde, Belgische context, zonder familie, is ingrijpend en lijkt geheel niet in het belang te zijn van dit kind.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onderzocht ook de aangehaalde problematiek omtrent discriminatie ten gevolge de problematiek in het land van herkomst en concludeerde dat de aangehaalde incidenten onvoldoende zwaarwichtig zijn om gecatalogeerd te worden als 'discriminatie'. Dat dit kind in de toekomst gediscrimineerd zal worden, is een blote bewering en louter hypothetisch. Betrokkenen kunnen steeds beroep doen op hun eigen autoriteiten, mocht dit nodig zijn. Albanië is een veilig land.

De elementen van integratie met name de getuigenissen van mensen die stellen dat betrokkenen actief deelnemen aan het leven in de lokale gemeenschap en dat er tewerkstellingsmogelijkheden zijn op de Belgische arbeidsmarkt, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr.198.769)."

1.5. Op dezelfde datum wordt elk van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

*Naam, voornaam: A., A.
geboortedatum: 05.07.1983
geboorteplaats: Fravesh
nationaliteit: Albanië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: mijnheer verblijft sedert 2019 op het Belgisch grondgebied en overschrijdt daarmee ruim de toegelaten termijn."

en:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

mevrouw:

Naam, voornaam: A., E.
geboortedatum: 05.04.1983
geboorteplaats: Fravesh
nationaliteit: Albanië

+ minderjarig kind:

A., A. geboren te Athene / Griekenland op 26.03.2016

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: mevrouw verblijft sedert 2019 op het Belgisch grondgebied en overschrijdt daarmee ruim de termijn die toegelaten is."

2. Onderzoek van het beroep

1.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan, dat zij als volgt uiteenzetten:

"Eerste middel, genomen uit de schending van:

- *Artikel 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- *Artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- *Het gelijkheidsbeginsel, gewaarborgd door artikelen 10 en 11 van de Grondwet;*
- *Het rechtszekerheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.*

In hun regularisatieaanvraag hebben verzoekers verwezen naar drie vergelijkbare dossiers, met o.v.-nummers 7.971.835, 6.892.007, en 8.496.294, waarin de tegenpartij wel tot een ontvankelijkheids- en regularisatiebeslissing gekomen is. De eerste bestreden beslissing reageert hierop met de volgende, generieke overweging:

"Wat de verwijzing betreft naar de andere dossiers waarin gelijkaardige elementen zouden zijn opgenomen en die hebben geleid tot een machtiging tot verblijf in België (waaronder dat van een neef van één van de verzoekers), dient er op gewezen te worden dat geen enkel dossier identiek is. Elk dossier wordt individueel onderzocht. Niet alle omstandigheden zijn analoog."

Verzoekers betwisten niet de discretionaire bevoegdheid van de tegenpartij inzake regularisatieaanvragen. Een dergelijke appreciatiebevoegdheid geeft aan tegenpartij echter geen vrijgeleide om arbitraire beslissingen te nemen. Ook een individuele beslissing dient de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de fundamentele rechten van de betrokkenen te respecteren, in het bijzonder het gelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel.

Over het gelijkheidsbeginsel in geval van de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, heeft de Raad van State in arrest nr. 35.457 van 13.07.1990 het volgende gesteld:

"Overwegende dat een schending van de gelijkheidsregel, neergelegd in de Grondwet of geconcretiseerd in een hiërarchisch lagere norm, zich slechts kan voordoen bij de uitoefening van discretionaire bevoegdheid; dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid die terzake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burgers geeft of oplegt, wat ze de andere burgers niet geeft of niet oplegt; dat bij de uitoefening van gebonden bevoegdheid de overheid zich niet

hoeft af te vragen of zij over een deugdelijke reden beschikt om de ene burgers te geven of op te leggen wat zij de andere burgers niet geeft of niet oplegt, dat, immers, in de regel van gebonden bevoegdheid die zij moet toepassen vooraf is beslist wie de adressaten van de door die regel verschaftte rechten of opgelegde verplichtingen zijn; dat, wel te verstaan, een schending van de gelijkheidsregel zich kan voordoen bij het vaststellen van een regel die gebonden bevoegdheid toekent, namelijk indien de regelgever over een discretionaire bevoegdheid beschikte om die regel al dan niet uit te vaardigen en hij ze zonder deugdelijke reden uitgevaardigd heeft;"^{2 3} (eigen aanduiding)

Professor M. VAN DAMME en professor A. WIRTGEN definiëren het rechtszekerheidsbeginsel als:

"een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur. "³ (eigen aanduiding)

Gelijke situaties op ongelijke wijze behandelen, komt neer op een 'institutionalisering van de willekeur', zoals de Raad van State reeds in een arrest van 10.04.2006 waarschuwde.⁴ In het betrokken geval had de tegenpartij ministeriële instructies niet toegepast, terwijl een ander, vergelijkbaar geval op basis van diezelfde instructies wel een regularisatie gekregen had. Eenzelfde willekeur is terug te vinden in de eerste bestreden beslissing.

Met de geciteerde, generieke overweging geeft de tegenpartij geen deugdelijke verklaring voor het feit dat schijnbaar gelijkaardige situaties een schijnbaar verschillende behandeling krijgen. Op deze manier laat de bestreden beslissing dan ook niet aan de verzoekers toe om te begrijpen waarom vergelijkbare omstandigheden in hun geval niet volstaan voor een regularisatie, maar dat wél deden in de drie vermelde dossiers.

(...)

Van deze drie dossiers heeft tegenpartij overigens zelf aangegeven dat het wel degelijk om gelijkaardige gevallen gaat, zoals blijkt uit de persoonlijke nota aan Directeur-Generaal ROOSEMONT (stuk 4):

"In Albanië zou er geen gespecialiseerd onderwijs zijn voor kinderen met een dergelijke beperking. Een terugkeer naar Albanië zou pedagogisch zware gevolgen hebben voor het kind. Verwijzing naar gelijkaardige dossiers positieve beslissing -> 7971835, 6892007, 8496294."
(eigen aanduiding)

Op deze manier houdt de bestreden beslissing niet alleen de opake toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in stand. Zij schendt bovendien de materiële motiveringsplicht uit artikelen 62, §2 van de wet van 15.12.1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991. De bestreden beslissing schendt eveneens het gelijkheidsbeginsel uit artikelen 10 en 11 van de Grondwet, alsook het rechtszekerheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur."

1.1.2. Verzoekers voeren aan dat zij in hun verzoek om machtiging tot verblijf hebben verwezen naar drie vergelijkbare dossiers, waarin wél een positieve beslissing werd genomen. Verzoekers voeren aan dat, ook in het geval van een discretionaire bevoegdheid, het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel geldt en dat de thans bestreden beslissing willekeurig is.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing motiveert dat geen enkel dossier identiek is en dat elk dossier individueel moet worden onderzocht. Waar verzoekers in het middel betogen dat uit een nota in het administratief dossier blijkt dat de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken zelf erkent dat de huidige zaak identiek is aan de door verzoekers aangehaalde zaken, merkt de Raad op dat de passage die verzoekers citeren enkel de weergave betreft van door verzoekers aangehaalde motieven, en geen standpunt behelst van de verwerende partij daaromtrent. De bestreden beslissing motiveert:

"Wat de verwijzing betreft naar andere dossiers waarin volgens de advocaat gelijkaardige elementen zouden zijn opgenomen en die hebben geleid tot een machtiging tot verblijf in België (waaronder dat van een neef van één van de verzoekers), dient er op gewezen te worden dat geen enkel dossier identiek is. Elk dossier wordt individueel onderzocht. Niet alle omstandigheden zijn analoog."

Vervolgens wordt *in concreto* ingegaan op de aangevoerde buitengewone omstandigheden; de aandoening van het kind A.. Er wordt gemotiveerd dat:

- er geen tegenindicatie is om te reizen;
- behandeling en ondersteuning beschikbaar is in het land van herkomst;
- er een familiaal netwerk aanwezig is in Albanië;
- het kind tijdelijk door familie kan worden opgevangen indien de ouders zich dienen te verplaatsen naar Bulgarije om er de aanvraag in te dienen bij de bevoegde ambassade;
- de ouders hebben de mogelijkheid om tijdelijk te werken in Albanië;
- het kind recent is gekomen naar België en nog niet wordt beschouwd als geworteld in België.

De bestreden beslissing motiveert ook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie van de verzoekers heeft onderzocht en tot het besluit is gekomen dat er geen sprake is van een reële discriminatie, dat verzoekers beroep kunnen doen op de autoriteiten en dat Albanië wordt beschouwd als veilig land.

In hun aanvraag hebben verzoekers inderdaad verwezen naar dossiers van een neef van hen en van andere families waarbij er sprake was van kinderen met autisme en waarin een positieve beslissing werd genomen. Uit de aanvraag blijkt echter slechts dat op algemene wijze werd verwezen naar het feit dat in die dossiers een positieve beslissing werd genomen. Er blijkt echter niet waarom het hier om identieke dossiers zou gaan, noch dat in bepaalde gevallen enkel omwille van een aandoening van een van de kinderen een positieve beslissing werd genomen zonder dat andere omstandigheden in beschouwing werden genomen.

Hoewel verzoekers terecht aanvoeren dat een discretionaire appreciatiebevoegdheid niet mag leiden tot willekeur of ongelijke behandeling, merkt de Raad op dat uit hun uiteenzetting niet blijkt dat het om identieke gevallen zou zijn, waardoor de verwerende partij niet langer zou kunnen komen tot een andersluidende beslissing zonder daarbij het gelijkheidsbeginsel te schenden.

In casu werd, zoals hoger uiteengezet in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom in het voorliggende geval werd besloten dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het land van herkomst ernstig bemoeilijken.

Verzoekers tonen de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel niet aan.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan, dat zij als volgt uiteenzetten:

“Tweede middel, genomen uit de schending van:

- *de artikelen 9bis, 62, §2 en 74/13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- *de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivatie van de bestuurshandelingen;*
- *artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven;*
- *artikelen 3, 23, 28 en 29 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind;*
- *artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU;*
- *Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;*
- *het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.*

De chromosoomafwijking van de minderjarige Alina Alla staat centraal in de regularisatieaanvraag van het gezin. In het eerste en tweede onderdeel behandelt dit middel respectievelijk de medische situatie van Alina en de afwezigheid van aangepast onderwijs in Albanië. Het derde onderdeel van dit middel onderzoekt op welke wijze de tegenpartij het hoger belang van het kind in rekening gebracht heeft.

Eerste onderdeel

Als ongeneeslijke chromosoomafwijking behoeft het 15q11-q13-duplicatiesyndroom een multidisciplinaire, symptomatische behandeling om de negatieve gevolgen van de aandoening zoveel als mogelijk in te dijken en de ontwikkeling van het kind optimaal te stimuleren. Volgens de bestreden beslissing is een dergelijke behandeling beschikbaar in Albanië - quod non. Hiervoor refereert de tegenpartij aan twee Q-Med adviezen van respectievelijk 17.08.2021 en 07.07.2022 (stukken 5 en 6).

Deze adviezen concluderen dat de nodige medische opvolging voor Alina beschikbaar is in haar thuisland. Dit zou voortvloeien uit de aanwezigheid van een pediater, een kinderpsycholoog en -psychiater, een fysiotherapeut, alsook een spraaktherapeut. De adviezen geven echter duiding noch bij de multidisciplinaire integratie van een eventuele behandeling, noch bij de benodigde expertise van deze dokters inzake een zeldzame aandoening met een complex symptomenbeeld zoals in het geval van Alina. Op deze manier spreken de Q-Med adviezen zich louter uit over de aanwezigheid van een bepaald type dokter, zonder te verifiëren of er ook effectief een behandeling is voor de chromosomale afwijking van verzoeksters dochtertje.

Zodoende gaan de adviezen, en in navolging de bestreden beslissing, lijnrecht in tegen de conclusies van zowel Albanese als Belgische specialisten. De regularisatieaanvraag van verzoekers omvat immers twee attesten van het Hygeiahospitaal in Tirana, van 04.04.2019 en 11.02.2022 (stuk 7), waarin dokter DUSHI het volgende stelt:

« La patiente : A. A. est diagnostiquée avec le syndrome de microduplication 15qq11.1-3, qui se caractérise par le retard du développement psychomoteur. Le traitement spécifique est impossible en Albanie et dans notre hôpital également. » (eigen aanduiding)

Daarnaast steunt de aanvraag op een attest van psycholoog S. DUPUIS, behandelend therapeut van A., die op 04.11.2021 het volgende gesteld heeft (stuk 8):

« Au vu du retard de développement global de l'enfant et de sa grande difficulté à entrer en relation, nous avons proposé aux parents une thérapie du développement à raison de 2 séances par semaine. Cette psychothérapie vise à offrir à A., un lieu sécurisé de travail et d'expériences relationnelles, corporelles, cognitives et affectives lui permettant de stimuler son développement et d'enrichir sa conscience d'elle-même en tant que sujet, en relation avec les autres et le monde. Des entretiens familiaux sont également proposés aux parents ponctuellement.

Cette prise en charge globale est nécessaire avant de pouvoir démarrer tout autre type de rééducation (logopédie, psychomotricité, etc.). Malheureusement, celle-ci n'existe pas en Albanie, pas plus qu'un enseignement individualisé adapté aux troubles du spectre autistique. » (eigen aanduiding)

In een attest van 09.02.2022 (stuk 9) stelt Dokter L. SWALENS het volgende:

« La complexité de sa pathologie ne permet pas de prise en charge correcte dans le pays d'origine de l'enfant (Albanie). Pour ceci l'enfant doit rester en Belgique afin de pouvoir assurer une prise en charge adaptée. » (eigen aanduidingen)

Pediater D. SALAMOURAS heeft in zijn attest dezelfde conclusie getrokken (stuk 10). Uw Raad heeft bij de uitoefening van het wettelijk toezicht de bevoegdheid om na te gaan of de tegenpartij zich gebaseerd heeft op de juiste feitelijke gegevens, en of de tegenpartij deze gegevens correct beoordeeld heeft en op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de bestreden beslissing gekomen is. Uw Raad heeft de bevoegdheid om na te gaan of de ingeroepen feiten - in dit concrete geval de aanwezigheid van de nodige medische zorgen - werkelijk bestaan.

De Raad van State oordeelde in het arrest nr. 207.325 van 13.07.2010 immers als volgt:

"Het komt de Raad van State daarbij niet toe het feiten onderzoek over te doen om zich aldus, wat de appreciatie van de zaak betreft, in de plaats te stellen van de overheid; hij kan enkel nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan [...]"

Belangrijk vanuit dit oogpunt is overigens het feit dat verzoekers reeds vergeefs geprobeerd hebben om in Albanië een medische begeleiding te vinden voor hun dochter. Gelet op de weinig gedetailleerde conclusies van de arts-adviseurs, zal Uw Raad dan ook samen met psycholoog DUPUIS, dokter SWALENS en dokter DUSHI vaststellen dat de medische zorgen die Alina nodig heeft, onbeschikbaar zijn in Albanië.

Ook als een kind met een handicap heeft A. nochtans recht op een volwaardig en behoorlijk leven, en recht op bijzondere zorg. Dit vloeit voort uit artikel 23, lid 1 en lid 2 van het International Verdrag Inzake de Rechten van het Kind (hierna het IVRK genoemd):

"1. De Staten die partij zijn, erkennen dat een geestelijk of lichamelijk gehandicapt kind een volwaardig en behoorlijk leven dient te hebben, in omstandigheden die de waardigheid van het kind verzekeren, zijn zelfstandigheid bevorderen en zijn actieve deelneming aan het gemeenschapsleven vergemakkelijken.

2. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het gehandicapte kind op bijzondere zorg, en stimuleren en waarborgen dat aan het daarvoor in aanmerking komende kind en degenen die verantwoordelijk zijn voor zijn verzorging, afhankelijk van de beschikbare middelen, de bijstand wordt verleend die is aangevraagd en die passend is gezien de gesteldheid van het kind en de omstandigheden van de ouders of anderen die voor het kind zorgen. " (eigen aanduiding)

Door de bestreden beslissing op een incorrecte bewering te grondvesten, schendt de tegenpartij aldus artikelen 9bis, 62, §2 en 74/13 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, alsook de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Door verzoekers terug te sturen naar Albanië, onttrekken de bestreden beslissingen Alina bovendien aan de bijzondere zorg waar ze recht op heeft, wat het haar onmogelijk maakt een volwaardig en behoorlijk leven te leiden. Op deze manier schenden de bestreden beslissingen eveneens artikel 23 van het IVRK.

Bovendien heeft de arts-adviseur van DVZ A. niet aan een persoonlijk onderzoek onderworpen. Dit is ook niet vereist. De parlementaire voorbereiding bij artikelen 9bis en 9ter van de wet van 15.12.1980 leest immers als volgt:

"Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaargeneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaargeneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene [...] zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. [...]" (eigen aanduiding)

Hieruit volgt a contrario dat wanneer de arts-adviseur de toestand van de betrokkene niet op duidelijke wijze kan vaststellen op basis van het dossier, bijkomend onderzoek aangewezen is.

In dit concrete geval heeft de arts-adviseur een advies geleverd dat lijnrecht ingaat tegen de vaststellingen van de psycholoog DUPUIS, dokter SWALENS, pediater SALAMOURAS en dokter DUSHI die in het dossier zaten (stukken 7-10). Uit deze contradictie blijkt in ondergeschikte orde minstens een onduidelijkheid over de medische toestand van Alina en haar precieze noden. Door dit niet uit te klaren, schendt de bestreden beslissing nogmaals de algemene zorgvuldigheidsplicht.

Terwijl de tegenpartij - ten onrechte - concludeert dat de nodige medische behandeling voor A. beschikbaar is in Albanië, zegt de bestreden beslissing niets over de toegankelijkheid van een dergelijke behandeling voor Alina en haar ouders. Een dergelijke schending van de motiveringsplicht uit artikel 62, §2 van de wet van 15.12.1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, alsook van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, is reeds een voldoende grond tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Tweede onderdeel

De toegankelijkheid van de medische zorgen vormt niet de enige blinde vlek van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot de initiële, ingetrokken beslissing van 17.01.2022, rept de thans bestreden beslissing namelijk met geen woord over het onderwijsaanbod in Albanië. De tegenpartij verwijst daarentegen enkel naar "behandeling" en "ondersteunende maatregelen" in de volgende vage bewoording:

"We verwijzen naar het medisch advies in bijlage. In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 17.08.2021 overgemaakt aan de Dienst Humanitair Verblijf, attesteert zij dat er

op basis van de haar op 16.08.2021 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. In een nieuw geformuleerd medisch advies naar aanleiding van de nieuwe documenten die werden toegestuurd, stelt de arts-adviseur opnieuw dat er geen tegenindicatie tot reizen is en dat alleen ondersteunende maatregelen mogelijk zijn dewelke beschikbaar zijn in het thuisland." (eigen aanduidingen)

Nochtans kan de tegenpartij niet zomaar op basis van de medische adviezen concluderen dat A. in Albanië aangepast onderwijs zal kunnen volgen. In het advies van 17.08.2021 zegt arts-adviseur BOECKXSTAENS hierover het volgende:

"De speciale scholing wordt niet weerhouden als medische therapie. Cfr. Arrest RVV dd. 2-7-2019 6674243-223507 Waar verzoekende partijen hekelen dat geen rekening werd gehouden met de afwezigheid van buitengewoon onderwijs, merkt de Raad op dat, naast de vaststelling dat verzoekende partijen de voorgehouden afwezigheid niet aantonen, dit niet tot de bevoegdheid van de ambtenaargeneesheer behoort die medische elementen dient te beoordelen in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Waar de arts-adviseur motiveert dat de 'speciale school' niet kan weerhouden worden als medische nood is deze vaststelling niet kennelijk onredelijk aangezien de 'speciale school' niet behoort tot de noodzakelijke medische behandeling van hun dochter en de verzorging op school eerder een sociale maatregel is. De arts-adviseur stelt bijgevolg vast dat de 'verzorging op school' buiten de criteria van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt."

In het advies van 07.07.2022 lijkt dezelfde arts-adviseur Boeckxstaens hier impliciet op terug te komen. Hoewel hij zich niet uitdrukkelijk uitspreekt over de bijzondere onderwijsnoden van Alina, figureert 'buitengewoon onderwijs' terloops in de lijst van medische behandelingen. Ook vermeldt het advies twee publieke centra die gespecialiseerd zouden zijn in kinderen met een autismespectrumstoornis, met name het Qendra Kombëtare e Mirëritjes en de Shkolla Speciale Luigj Gurakuqi. Het advies negeert niet alleen dat de eerste school uitsluitend openstaat voor kinderen tot de leeftijd van zes jaar - een leeftijdscategorie waar de reeds zesjarige A. buiten valt - maar evenzeer dat de autismespectrumstoornis van A. slechts één symptoom van een veel complexere aandoening is.

Wat betreft de verwijzing naar het arrest van Uw Raad met nummer 223.507, uitgesproken op 02.07.2019, merken verzoekers op dat de omstandigheden onvergelijkbaar zijn met hun eigen situatie. In die bewuste zaak ging het namelijk om een tiener die - in tegenstelling tot A. - geen cognitieve achterstand had, maar enkel een intensieve kinesitherapie nodig had wegens een fysieke beperking. De ontwikkeling van Alina is, zoals blijkt uit de medische rapporten, afhankelijk van een aangepaste schoolbegeleiding, waardoor dit laatste wel degelijk kadert binnen haar medische behoeften.

Het Q-Med advies van 07.07.2022 merkt 'bijzonder onderwijs' daarentegen wél aan als onderdeel van A.'s medische behandeling. Niettemin beperkt het medisch advies zich tot de vaststelling dat er twee scholen bestaan in Albanië voor kinderen die zich op het autismespectrum bevinden, zonder rekening te houden met de andere symptomen van verzoeksters dochter. Bijgevolg zijn de onderwijsbehoeften die voortvloeien uit Alina's medische situatie onvoldoende onderzocht. Dit blijkt des te meer uit het feit dat de bestreden beslissing geen motivering geeft over het onderwijsaanbod in Albanië.

Nochtans hebben verzoekers reeds met de nodige bewijsstukken beargumenteerd dat hun dochter geen aangepast onderwijs zal kunnen volgen in hun land van oorsprong, met alle gevolgen van dien voor haar ontwikkeling. In dit opzicht wijzen verzoekers in het bijzonder op het attest van 11.03.2022 van dokter S. DUPUIS en Dokter L. DERMINE (stuk 11):

« En concertation avec l'école Chanterelle qui a tenté plusieurs choses dont la classe TEACCH, sans résultats apparents, et avec les parents qui ne notent pas non plus d'évolution, nous pensons qu'A. a besoin d'une prise en charge globale de type institutionnelle pour l'aider à s'ouvrir davantage au monde et à développer une certaine autonomie. La scolarisation et la thérapie du développement, même à raison de deux séances par semaine, sont insuffisants pour lui apporter un tel soutien. Ce soutien thérapeutique n'étant pas disponible en Albanie, il est important que la famille puisse rester sur le territoire belge afin que leur fille puisse bénéficier des soins adaptés à sa problématique. » (eigen aanduiding)

Ook vestigen verzoekers de aandacht op het attest van de heer B. HYKA, regionaal directeur van pre-universitair onderwijs in Tirana, die op 07.02.2022 bevestigd heeft dat het Albanië inderdaad ontbreekt aan het onderwijs dat Alina behoeft (stuk 12):

« Nous certifions que l'enfant A. A. A., diagnostiquée avec un retard de développement 15qll.115qll-ql3.13 (12.8Mb) ne peut pas être pris en charge dans notre école par des Professeurs D'éducation Spéciale, car aucun Professeur D'éducation Spéciale n'est disponible dans notre école. »

Vreemd genoeg stelt de tegenpartij in de nota voor Directeur-Generaal ROOSEMONT trouwens zelf dat er geen aangepast onderwijs bestaat in Albanië (stuk 8). De nota vat de situatie als volgt samen:

"Op pedagogisch vlak ging het kind in Albanië naar een staatsschool en volgde per week 2 keer fysiotherapie en logopedie. Gezien geen vooruitgang -> naar privéschool maar ook daar geen gepaste behandeling." (eigen aanduiding)

Aldus staat vast dat A. in Albanië niet het aangepaste onderwijs zal kunnen volgen dat ze nodig heeft. Nochtans heeft ze als kind met een handicap wel degelijk recht op onderwijs. Dit vloeit ten eerste voort uit artikel 23, lid 3 van het IVRK, dat het volgende stelt:

"3. Onder erkenning van de bijzondere behoeften van het gehandicapte kind, dient de in overeenstemming met het tweede lid geboden bijstand, wanneer mogelijk, gratis te worden verleend, rekening houdend met de financiële middelen van de ouders of anderen die voor het kind zorgen. Deze bijstand dient erop gericht te zijn te waarborgen dat het gehandicapte kind daadwerkelijk toegang geeft tot onderwijs, opleiding, voorzieningen voor gezondheidszorg en revalidatie, voorbereiding voor een beroep, en recreatiemogelijkheden, op een wijze die ertoe bijdraagt dat het kind een zo volledig mogelijke maatschappelijke integratie en persoonlijke ontwikkeling bereikt, met inbegrip van zijn culturele en intellectuele ontwikkeling." (eigen aanduidingen)

Voorts waarborgen artikelen 28 en 29 van het IVRK het algemeen recht op onderwijs.

De tegenpartij heeft geen voldoende onderzoek gevoerd of laten voeren naar de beschikbaarheid van het aangepaste onderwijs dat A. in het kader van haar medische behandeling nodig heeft. Bovendien vermeldt de bestreden beslissing het onderwijsaanbod in Albanië niet. Bijgevolg schendt de tegenpartij artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, artikel 23, lid 3 van het IVRK, artikelen 28 en 29 van het IVRK, en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur.

Derde onderdeel

Artikel 3, lid 1 van het IVRK stelt het volgende:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. "

Hetzelfde principe resoneert in Artikel 24, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, en vloeit eveneens voort uit artikel 8 van het EVRM. In het arrest *Jeunesse c. Pays-Bas* van 03.10.2014 stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het volgende:

« 109. Lorsque des enfants sont concernés, il faut prendre en compte leur intérêt supérieur (*Tuquabo-Tekle et autres c. Pays-Bas*, no 60665/00, § 44, 1er décembre 2005 ; *mutatis mutandis*, *Popov c. France*, nos 39472/07 et 39474/07, §§ 139-140, 19 janvier 2012 ; *Neulinger et Shuruk*, précité, § 135, et *X c. Lettonie* [GC], no 27853/09, § 96, CEDH 2013). Sur ce point particulier, la Cour rappelle que l'idée selon laquelle l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent fait l'objet d'un large consensus, notamment en droit international (*Neulinger et Shuruk*, précité, § 135, et *X c. Lettonie*, précité, § 96). Cet intérêt n'est certes pas déterminant à lui seul, mais il faut assurément lui accorder un poids important. » (eigen aanduidingen)

Ook artikel 5, eerste lid, a) van Richtlijn 2008/115/EG legt aan Lidstaten de verplichting op om rekening te houden met het belang van het kind in uitvoer van de richtlijn. Artikel 9bis vormt, zoals de wetgever expliciet verduidelijkt heeft, de omzetting van artikel 6.4 van Richtlijn 2008/115/EG naar Belgisch recht.5

Deze fundamentele norm van de internationale en Europese rechtsorde wordt weerspiegeld in artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980:

(...)

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." (eigen aanduidingen)

In het hierboven geciteerde arrest Jeunesse c. Pays-Bas concretiseert het EHRM de toetsing aan het hoger belang van het kind:

« Pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent en principe examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité d'un éventuel éloignement de leur père ou mère ressortissants d'un pays tiers. » (eigen aanduiding)

Bij het nemen van de bestreden beslissingen had de tegenpartij de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van de beslissingen in rekening moeten brengen bij de afweging van het hoger belang van het kind. De eerste bestreden beslissing verwijst slechts op twee wijzen naar het belang van het kind. Allereerst refereert de beslissing aan de aanwezigheid van familie in Albanië. Daarnaast zou het initiële vertrek uit Albanië niet in overeenstemming geweest zijn met het hoger belang van het kind. Meer specifiek is de bewoording van de eerste bestreden beslissing als volgt:

"Niet onbelangrijk is tevens dat er in Albanië een familiaal netwerk aanwezig is waarop het kind terug kan vallen. Ook dit is in het belang van het kind. Dat familiaal netwerk ontbreekt in België. Het kind hoeft trouwens niet mee te reizen naar Bulgarije. Het kind kan tijdelijk opgevangen worden door het familiale netwerk. De moeder van mevrouw, de grootmoeder van het kind langs moederszijde, verblijft in Fravesh, Tirana. De ouders van mijnheer, de grootouders van het kind langs vaderszijde, verblijven eveneens in Fravesh, Tirana. Mevrouw heeft 6 broers en 1 zus die in Tirana verblijven. Dit zijn de nonkels van het kind. Mevrouw had een deeltijdse job als dienstster in het caférestaurant van haar broer in Tiran. Mijnheer is bouwmeester. De ouders hebben mogelijkheden om eventueel tijdelijk terug aan de slag te gaan in Albanië en inkomsten te genereren voor het gezin. Dit gezin kwam zeer recent naar België, namelijk in 2019. Het kind kan op die korte tijd niet geworteld zijn geraakt in de Belgische samenleving en cultuur. Het kind, dat werd geboren in Griekenland, was al ruim drie jaar eerder met de ouders naar België kwam. Het drastisch veranderen van de vertrouwde Albanese setting met een familiaal netwerk waar het kind reeds naar school ging en opgevolgd werd, naar een onbekende, vreemde, Belgische context, zonder familie, is ingrijpend en lijkt geheel niet in het belang te zijn van dit kind." (eigen aanduidingen)

Deze overwegingen getuigen van weinig realiteitsbesef. A. is in 2016 geboren in Griekenland, waar haar vader werkte en waar ze bijgevolg de eerste jaren van haar leven doorgebracht heeft. Zoals de uitreisstempel in haar paspoort aangeeft, heeft A. op 29.09.2018 Griekenland verlaten, en is ze op tweejarige leeftijd samen met haar ouders teruggekeerd naar Albanië. Daar hoopten verzoekers, in de nabijheid en met steun van de familie, de adequate medische zorgen en schoolbegeleiding te kunnen vinden voor hun dochter. Al snel werd echter duidelijk dat de gezondheidszorg en het onderwijs in hun thuisland niet tegemoet zouden kunnen komen aan de ernst en complexiteit van hun dochters aandoening.

Door het gebrek aan enige vooruitgang in hun dochters ontwikkeling, en door de vijandige houding van hun directe omgeving jegens hun dochter, zijn verzoekers vervolgens in april 2019 noodgedwongen naar België gekomen. De zesjarige A. heeft dus slechts zeven maanden doorgebracht in Albanië, terwijl ze ondertussen reeds meer dan drie jaar – oftewel ruim de helft van haar jonge leven - in België verblijft. Indien ze zich in de afgelopen drie jaar niet heeft kunnen hechten in België, zoals de bestreden beslissing voorhoudt, geldt dit a fortiori voor het veel kortere verblijf in Albanië.

Bovendien heeft A. vanwege haar aandoening nood aan zoveel mogelijk continuïteit en stabiliteit. Dokter Dupuis en Dokter Dermine verwoordden dit in hun attest van 11.03.2022 (stuk 11) op de volgende wijze:

« En raison de sa pathologie impliquant des troubles du spectre autistique, A. a besoin, plus encore que les autres enfants, de continuité et de stabilité. Chaque changement, même mineur, représente pour elle une source d'angoisse importante ainsi qu'une désorganisation interne. » (eigen aanduidingen)

De bestreden beslissingen maken met een pennentrek een einde aan de stabiliteit van de afgelopen drie jaar, wat potentieel desastreuze gevolgen teweeg zal brengen voor de belangrijke doch precare vooruitgang die A. in België heeft kunnen boeken.

Bovendien impliceert de bestreden beslissing zelf dat een belangrijk fundament in A.'s leven weggeslagen zal worden bij een terugkeer naar Albanië. Om de verblijfsaanvraag via de geijkte procedure in te dienen, zullen A.'s ouders zich immers naar de Belgische ambassade in Sofia, Bulgarije, moeten begeven. Hierover stelt de bestreden beslissing dat het kind niet mee moet reizen en gedurende deze periode bij familie kan verblijven. De tegenpartij ziet er aldus klaarblijkelijk geen bezwaar in om de gezinseenheid van een uiterst kwetsbaar kind te verbreken voor een loutere formaliteit, zonder de garantie dat A.'s familie daadwerkelijk voor haar zal kunnen zorgen.

A. heeft immers op zeer jonge leeftijd slechts enkele maanden doorgebracht bij haar familie. In afwezigheid van haar ouders - wat op zich al een grote impact zal hebben - zal A. zich dus opnieuw moeten hechten, wat in haar situatie moeizaam zal verlopen.

Bovendien is A. door haar aandoening zwaar hulpbehoevend bij de kleinste dagdagelijkse handelingen. Haar aandoening heeft aldus niet alleen gevolgen voor haar ontwikkeling, maar evenzeer voor haar omgeving. Het attest van 11.03.2022 (stuk 11) geeft hiervan op de volgende wijze blijk:

« Une déscolarisation où elle se retrouvait 24h/24 chez elle serait très préjudiciable à l'enfant et à ses parents. Au vu de la lourdeur de sa pathologie, A. a besoin d'un cadre et d'une structure que ses parents seuls, ne peuvent pas lui donner. L'impuissance et la fatigue affecteraient, par ailleurs, rapidement la santé mentale de ses parents. »

Het is hoogst onzeker dat A.'s grootouders, gelet op hun respectabele leeftijd, over de energie en capaciteiten beschikken om voor hun kleindochter te zorgen in afwezigheid van de ouders. A.'s nonkels en tante dienen te voorzien in hun eigen levensonderhoud, waardoor het hen evenzeer aan tijd en capaciteit-laai staan de wil - ontbreekt om te zorgen voor een kind met het 15q11-q13-duplicatiesyndroom. In België hebben A. en haar ouders daarentegen wél reeds een professioneel netwerk dat kan instaan voor haar welzijn. Of zoals Dokter Dupuis en Dokter Dermine stellen (stuk 11):

« Un réseau ambulatoire est déjà mis en place autour d'Alina et de ses parents (service de santé mentale avec psychologue, pédopsychiatre, assistant-social, etc., prise en charge en kinésithérapie, etc.) » (eigen aandoening)

Daar voegen verzoekers nog aan toe dat de slotbemerking van de tegenpartij hoogst misplaatst is. De tegenpartij moet immers het hoger belang van het kind in rekening brengen om de eigen beslissing te motiveren, niet om in retrospectief de opportuniteit van een gezamenlijke beslissing van de ouders in te schatten. Op deze manier laat de bestreden beslissing niet toe om te begrijpen op welke manier een louter formalistische vereiste, namelijk het indienen van een verblijfsaanvraag bij de bevoegde diplomatieke post in Bulgarije, vandaag de dag in verhouding zou staan tot een directe aanslag op de ontwikkeling van een kind. De tweede en derde bestreden beslissing vermelden het belang van het kind overigens helemaal niet.

De tegenpartij heeft bijgevolg het hoger belang van het kind niet op correcte wijze afgewogen. Het hoger belang van het kind vormt op deze manier niet de primaire overweging van de bestreden beslissingen, zoals artikel 3, lid 1 van het IVRK het vereist. Als zodanig vormen de bestreden beslissingen een schending van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980, artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG, artikel 3 van het IVRK, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, artikel 8 van het EVRM, en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

2.2.2. In het eerste onderdeel voeren verzoekers aan dat hun dochter A. lijdt aan het 15q11-q13-duplicatiesyndroom en dat zij nood heeft aan een multidisciplinaire, symptomatische behandeling om de negatieve gevolgen te beperken en de ontwikkeling optimaal te stimuleren.

Zij betwisten dat er een adequate medische behandeling aanwezig zou zijn in Albanië, die is afgestemd op de noden van A., die lijdt aan een complex en zeldzaam ziektebeeld. De medische adviezen spreken zich uit over de aanwezigheid van een bepaald type dokter, zonder na te gaan of er ook een specifieke behandeling is voor de zeldzame chromosomale afwijking van A.. Zij wijzen op twee attesten van het Hygeia-hospitaal in Tirana, d.d. 4 april 2019 en 11 februari 2022 waarin Albanese artsen verklaren dat er in Albanië geen behandeling bestaat voor de chromosoomafwijking. Ze wijzen ook op een attest van de behandelend psycholoog D. waaruit blijkt dat A. actueel een ontwikkelingstherapie volgt a rato van tweemaal per week.

Hierbij wordt aan A. een veilige omgeving geboden om haar relationele, lichamelijke en cognitieve en affectieve vaardigheden te ontwikkelen. Dit is een noodzakelijke stap om elke verdere heropvoeding te starten (logopedie, psychometrie, ...). Een dergelijke behandeling is in Albanië niet beschikbaar. Verder wordt verwezen naar een attest van dr. S. d.d. 9 februari 2022, die stelt dat de complexiteit van de aandoening niet toelaat A. op een aangepaste manier op te volgen in Albanië.

2.2.3. De Raad merkt vooreerst op dat de thans bestreden beslissing een antwoord vormt op een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en geen antwoord is op een aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hoewel niets verhindert dat medische elementen die geen aanleiding geven tot een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter worden aangevoerd als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft het onderzoek van de buitengewone omstandigheden niet dezelfde draagwijdte als het onderzoek overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het onderzoek van de gegrondheid in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet strekt er immers toe vast te stellen of er een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, terwijl het ontvankelijkheidsonderzoek in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet er enkel toe strekt te onderzoeken of er sprake is van buitengewone omstandigheden die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan.

2.2.4. De bestreden beslissing wijst er op dat als buitengewone omstandigheid werd aangevoerd dat het kind A. in België naar een aangepaste school (buitengewoon basisonderwijs) gaat. Dergelijk gespecialiseerd onderwijs zou volgens de advocaat niet aanwezig zijn in Albanië. Een terugkeer zou daarom zware gevolgen hebben voor het kind dat in België Franstalig onderwijs volgt met extra begeleiding door experts waaronder een kinesitherapeut.

De bestreden beslissing antwoordt hierop dat de aandoening van het kind geen buitengewone omstandigheid vormt. Op grond van een advies van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken van 17 augustus 2021 wordt vastgesteld dat er geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Een nieuw medisch advies naar aanleiding van nieuwe documenten verklaart dat er geen tegenindicatie tot reizen is en dat alleen ondersteunende maatregelen mogelijk zijn. Dergelijke maatregelen zijn beschikbaar in het thuisland. Er wordt ook gewezen op de aanwezigheid van een familiaal netwerk in Albanië.

Uit de bestreden beslissing en de medische adviezen waarnaar in de motivering wordt verwezen, blijkt dat er actueel geen medische behandeling bestaat voor het duplicatiesyndroom waaraan A. lijdt en dat deze aandoening als dusdanig niet kan worden behandeld. De enige mogelijkheid bestaat er in om ondersteunende therapieën en aangepast onderwijs te volgen teneinde de ontwikkeling maximaal te stimuleren en een veilige leefomgeving te bieden. De bestreden beslissing stelt vast aan de hand van de adviezen van de arts-adviseur, dat dergelijke ondersteunende therapieën beschikbaar zijn in Albanië. Er is immers logopedie en psychotherapie aanwezig, wat door verzoekers op zich ook niet wordt betwist. Verzoekers laken echter het ontbreken van een multidisciplinaire gespecialiseerde opvolging van de zeldzame afwijking.

Waar verzoekers aanvoeren dat de medische adviezen in strijd zijn met de stukken die zij zelf ter staving van de aanvraag neerlegden, merkt de Raad op dat het attest van de Albanese dr. D. enkel stelt dat er geen specifieke behandeling is voor de chromosoomafwijking 15q11-q13. In België bestaat er evenmin een behandeling. Wat betreft het attest van psycholoog S.D., licht deze toe dat hij een specifieke therapeutische behandeling heeft opgestart voor A.. Nu echter de arts-adviseur heeft vastgesteld dat er psychotherapie beschikbaar is in Albanië, ziet de Raad niet goed in waarom een gelijkaardige behandeling niet mogelijk zou zijn in Albanië. De verklaring van huisarts L.S. van 9 februari 2022 houdt in dat er nood is aan gespecialiseerd onderwijs, een multi-disciplinaire opvolging noodzakelijk is, door neuromotorische kinesitherapie, psychomotoriek, logopedie, opvolging door een pedo-psychiater en oftalmologie. Er blijkt echter niet op grond van welke objectieve informatie dokter L.S. of psycholoog S.D. hun visie dat een "correcte" behandeling niet aanwezig is in Albanië hebben gesteund, zodat, gelet op de informatiebronnen die door de arts-adviseur werden aangehaald, thans moet worden aangenomen dat deze op deze bezorgdheden geantwoord heeft.

De Raad treedt verzoekers dan ook niet bij waar deze stellen dat de medische toestand van A. niet op duidelijke wijze werd vastgesteld.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.5. Verzoekers voeren in het tweede onderdeel aan dat niet werd gemotiveerd omtrent de nood aan bijzonder onderwijs voor het kind. Er wordt enkel gemotiveerd over "behandeling" en "ondersteunende

maatregelen". Verzoekers wijzen er ook op dat arts-adviseur B. in zijn advies van 17 augustus 2022 dat hij niet bevoegd was om de nood aan buitengewoon onderwijs te beoordelen, of de aanwezigheid hiervan, vermits dit geen medisch maar sociaal aspect betreft. In het medisch advies van 7 juli 2022 werd dan wel verwezen naar twee publieke centra die gespecialiseerd zouden zijn in kinderen met een autismespectrumstoornis, het *Qendra Kombëtare e Mirërritjes* en de *Shkolla Speciale Luigj Gurakuqi*, maar de eerste school staat slechts open voor kinderen tot de leeftijd van zes jaar. Verzoekers menen dan ook dat de onderwijsbehoeften die voortvloeien uit A.'s medische situatie onvoldoende werden onderzocht.

2.2.6. Uit nazicht van de aanvraag van 18 oktober 2019 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt dat verzoekende partijen onder meer als buitengewone omstandigheid het volgende hadden aangehaald:

"2. Het kind is ingeschreven in België bij een school voor buitengewoon Basisonderwijs – type 2

In België volgt A. cursus in de school Chanterelle – opleiding type 2 (stuk 5).

Het gaat om speciaal school die geeft "een gespecialiseerd opleiding type 2 voor kinderen. (stuk 6)

Buitengewoon basisonderwijs type 2 is voor kinderen met een verstandelijke beperking (<https://dataondewijs.vlaanderen.be/onderwijsaanbod/default.aspx/bao/buo>)

3. In het land van oorsprong van familie van het kind bestaat er geen special onderwijs voor kindren die lijdt aan zo'n aandoening – bijgevolg in geval van terugkeer in Albanië zou er bestaan zware gevolgen voor het kind

De verzoekers bewijzen dat in hun regio van oorsprong bestaat er geen adequate en speciaal onderwijs voor A. (stukken 7 en 8).

Bovendien bewijzen dat in Albanië is er geen adequate onderwijs voor kinderen lijdende aan autisme, zoals in België (stukken 9, 10 en 11)."

In een aanvulling werd, specifiek met betrekking tot de nood aan bijzonder onderwijs een verslag van de school Chanterelle d.d. 2 december 2021 gevoegd. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun aanvraag en de aanvullingen daarvan duidelijk gewezen hebben op het feit dat hun dochter lijdt aan een zeldzame chromosoomafwijking, die zich manifesteert in taalachterstand, een cognitieve beperking, motorische vertragingen, epileptische aanvallen en een autismespectrumstoornis.

In de nota met opmerkingen wordt ingegaan op de aanwezigheid van de nodige medische opvolging, zoals een (kinder-)psychiater, kinderpsycholoog, fysiotherapeut en spraaktherapeut. Er wordt ook gewezen op het Q-Med advies van 7 juli 2022 waarin sprake is van twee speciale scholen in Albanië waar A. school kan lopen.

De beslissing verwijst wat de problematiek van A. betreft naar "het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 17.08.2021 overgemaakt aan de Dienst Humanitair Verblijf" dat attesteert dat er geen tegenindicatie is om te reizen en dat behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Er wordt vervolgens verwezen naar "een nieuw geformuleerd medisch advies" (bedoeld wordt het advies van 7 juli 2022) waaruit opnieuw blijkt dat er geen tegenindicatie tot reizen is en dat alleen ondersteunende maatregelen mogelijk zijn die beschikbaar zijn in Albanië. Beide medische adviezen werden samen met de bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis gebracht. In het advies van 7 juli 2022 verklaart de arts-adviseur:

"Het betreft een meisje van actueel 6 jaar afkomstig uit Albanië.

Zij vertoont een chromosomale afwijking die een gemengde achterstand mentaal en fysisch veroorzaakt. Deze aandoening is niet te genezen alleen ondersteunende therapie is mogelijk.

Actueel bestaat deze therapie onder psychologische begeleiding, kinesithérapie, logopedie, ergotherapie en buitengewoon onderwijs."

Uit het advies van 7 juli 2022 blijkt dat de arts-adviseur de nood aan buitengewone onderwijs in aanmerking heeft genomen als een ondersteunende maatregelen voor de aandoening.

Verderop wordt in het advies vermeld dat er in Tirana een publiek instituut is dat niet alleen autistische kinderen opvangt maar ook met alle aspecten van neurologische ontwikkeling kinderen van 0 tot 6 jaar. Voor oudere kinderen is er de speciale school Luigi Gurakuqi. Daarnaast worden ook een aantal private instellingen opgenoemd. De arts-adviseur heeft aldus vastgesteld dat buitengewoon onderwijs voor A. mogelijk is in Albanië. Dit wordt door de verzoekers als dusdanig niet weerlegd.

Met betrekking tot het attest van de heer B. H., regionaal directeur, blijkt dat deze enkel attesteert dat in zijn school ("*notre école*") geen leraar voor buitengewoon onderwijs aanwezig is, dit toont evenwel niet aan dat er geen anderen scholen zouden zijn, zoals de arts-adviseur stelt.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoekers voeren een derde middel aan dat zij als volgt uiteenzetten:

"Derde middel, genomen uit de schending van:

- *De artikelen 9bis, 48/3, 48/4 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen;*
- *De artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- *De zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.*

De bestreden beslissing neemt eveneens de ongegrond verklaarde asielaanvraag van verzoekers in overweging. Hierover stelt tegenpartij het volgende:

"Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onderzocht ook de aangehaalde problematiek omtrent discriminatie ten gevolge de medische problematiek in het land van herkomst en concludeerde dat de aangehaalde incidenten onvoldoende zwaarwichtig zijn om gecatalogeerd te worden als 'discriminatie'. Dat dit kind in de toekomst gediscrimineerd zal worden, is een blote bewering en louter hypothetisch. Betrokkenen kunnen bovendien steeds beroep doen op hun eigen autoriteiten, mocht dit nodig zijn. Albanië is een veilig land." (eigen aanduidingen)

Op deze manier verdraait de tegenpartij op ongeoorloofde wijze de woorden van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS genoemd). In de weigeringsbeslissing van 26.09.2019 (stuk 13) ontkent het CGVS niet dat er sprake zou zijn van discriminatie. Het CGVS stelt daarentegen enkel dat deze discriminatie onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van een vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag van 28.07.1951 betreffende de status van Vluchtelingen. De bewuste paragraaf in de motivering van het CGVS leest als volgt:

"Tevens wijst u er op dat uw dochter in Albanië geen toekomst heeft daar ze verder zal worden gediscrimineerd gezien haar medische situatie (CGVS A. p.12-13). Hiervoor haalt u de incidenten waarvan uw dochter en uw gezin het slachtoffer werden [sic] (CGVS A. p.9- 10). Er dient echter vastgesteld te worden dat deze incidenten onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat sommige mensen uit uw omgeving en binnen uw familie oordeelden dat uw dochter "te ziek" was om met hun kinderen te spelen en dat de oudere kinderen waarmee uw dochter wilde spelen geen interesse in haar hadden is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS A. p.9; CGVS Et. p.5,6). Ook de mening van uw familieleden - met wie u overigens nog steeds goede contacten onderhoudt - dat u uw dochter beter moet opvoeden wijst op geen enkele beschermingsnood (CGVS A. p.7,9). Het incident waarbij een man zich stoorde aan het drukke gedrag van uw dochter op de bus en jullie beledigde is betreurenswaardig maar opnieuw kan dit incident net zoals de andere beledigingen die uw familieleden en burens volgens uw vrouw uitten niet aan vervolging of ernstige schade gelijk worden gesteld (CGVS A. p. 10; CGVS E. p.7-8). U heeft bovendien geen enkele objectieve en concrete aanwijzing aangebracht dat de problemen met uw (schoonfamilie en omgeving in de toekomst een ander, i.e. erger, karakter zou hebben." (eigen aanduidingen)

De bestreden beslissing is fout, en dus materieel ondeugdelijk gemotiveerd, wat minstens wijst op een onzorgvuldigheid in hoofde van de tegenpartij en als zodanig reeds aanleiding geeft tot een vernietiging. Bovendien maakt deze foute overweging de eerste bestreden beslissing op dit punt vatbaar voor een tweeledige interpretatie.

Eenzijds lijkt de bestreden beslissing te alluderen op het verbod uit artikel 9bis, §2,1° van de wet van 15.12.1980 om als buitengewone omstandigheid elementen in te roepen die aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag én die verworpen werden door de asiendiensten. Het CGVS heeft

echter nooit gesteld dat de incidenten waarvan verzoekers in hun thuisland het slachtoffer geworden zijn, geen discriminatie zouden uitmaken. Het CGVS heeft zuiver en alleen geoordeeld dat de discriminatie waarvan sprake niet zwaarwichtig genoeg is om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Voor zover de bestreden beslissing inderdaad zinspeelt op artikel 9bis, §2,1° van de wet van 15.12.1980, is de motivering feitelijk verkeerd.

Anderzijds lijkt de bestreden beslissing de bijzondere omstandigheden van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 gelijk te stellen aan de voorwaarden voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming. Een voorgaande afwijzing van een asielaanvraag kan het bestaan van bijzondere omstandigheden echter niet uitsluiten. Door de asielprocedure van verzoekers op deze wijze in de motivering te betrekken, verengt de tegenpartij op wederrechtelijke wijze het toepassingsgebied van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. In dit opzicht oordeelde Uw Raad in arrest nr. 233.894 van 13.09.2019 reeds het volgende:

"De Raad volgt de verzoekende partij waar zij stelt dat deze beoordeling van de verwerende partij van de notie 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, veel te beperkend is. Uit bovenstaande bespreking is echter gebleken dat 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Het is duidelijk dat er, zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, er ook nog vele andere omstandigheden van die aard kunnen zijn zonder dat zij een gevaar voor het leven van de verzoekende partij betekenen. Door de betekenis van het begrip 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te verengen tot omstandigheden die een gevaar voor het leven van de verzoekende partij uitmaken of een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaken, heeft de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden." (eigen aanduiding)

Ten overvloede merken verzoekers op dat de bestreden beslissing nog minder strookt met de werkelijkheid dan dat ze overeenstemt met de bewoordingen van het CGVS. De discriminatie van kinderen met een beperking in Albanië is meermaals objectief vastgesteld. Dat het risico op discriminatie van A. een blote bewering zou zijn, is dus incorrect. In een rapport van november 2018 concludeert UNICEF specifiek voor kinderen met een autismespectrumstoornis het volgende:

"Children with severe communication difficulties associated with autistic spectrum disorders are particularly isolated, both in their relationships with family members and with other people outside the family. Nearly all specialists consulted confirmed that they require additional training to support collaborative work with families of children who have autism diagnoses and children with difficult to manage behaviour."6 (eigen aanduiding)

Een rapport van juni 2021 bevestigt dat kinderen met een beperking in Albanië nog steeds het slachtoffer zijn van discriminatie:

"Human rights values are not yet embedded in Albanian society. Albanians register high levels of mistrust in government institutions and low levels of engagement in social issues. The population is ageing, and social norms tend to reflect traditional, conservative and patriarchal values. Social cohesion is strong, and communities tend towards homogeneity, but difference tends to be associated with stigma. Roma and Egyptian families endure particularly high levels of prejudice, discrimination and segregation that keep them living in poverty and deprivation. Similar is the situation with people (including Children) with disabilities."7 (Eigen aanduiding)

Hetzelfde rapport is rechtlijnig over de toegang tot onderwijs voor meisjes met een beperking:

(...)

In plaats van op foutieve wijze de asielprocedure van verzoekers in overweging te nemen, had de tegenpartij moeten aftoetsen of de actuele discriminatie van kinderen met een beperking in Albanië geen buitengewone omstandigheid vormt die het voor A. en haar ouders uitzonderlijk moeilijk, zo niet onmogelijk maakt om een verblijfsaanvraag via de geijkte procedure in te dienen. Met een foute, voor interpretatie vatbare motivering schendt de bestreden beslissing artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

2.3.2. In het derde middel betogen verzoekers dat door te verwijzen naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming, er aan voorbij wordt gegaan dat A. wel degelijk ernstig gediscrimineerd kan worden in Albanië.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing zich niet beperkt tot een verwijzing naar de asielprocedure. Er wordt verwezen naar de medische adviezen van 17 augustus 2021 en 7 juli 2022 dat stelde dat er geen tegenindicatie is tot reizen en dat alleen ondersteunende maatregelen mogelijk zijn. Deze zijn beschikbaar in Albanië. Er wordt ook gemotiveerd dat het van belang is dat er een familiaal netwerk in Albanië is en dat de ouders kunnen werken in Albanië, wat ze in het verleden ook hebben gedaan.

Waar verzoekers aanvoeren dat de elementen van discriminatie ruimer zijn dan een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie, merkt de Raad op dat het feit dat de commissaris-generaal oordeelde dat de aangevoerde feiten van discriminatie onvoldoende zwaarwichtig waren om te worden beschouwd als een vervolging. Het is niet onredelijk van de verwerende partij om hier mee rekening te houden, bovendien wordt er ook op gewezen dat verzoekers zich kunnen wenden tot de Albanese autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat A. in Albanië wel degelijk toegang had tot logopedie, naar een privé-kleuterschool ging en vrijgesteld waren van de kosten voor de therapie en de logopedist. De informatiebronnen die verzoekers citeren met betrekking tot discriminatie van kinderen met autisme of met een beperking, toont niet aan dat verzoeker geen toegang zouden hebben gehad tot de ondersteunende maatregelen.

Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissing op dit punt onzorgvuldig is of kennelijk onredelijk.

Het derde middel is niet gegrond.

2.4.1. Verzoekers voeren een vierde middel aan, dat zij als volgt uiteenzetten:

“Vierde middel, genomen uit de schending van:

- De artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen;

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- De zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Ten slotte overweegt de eerste bestreden beslissing dat de integratie van verzoekers in de Belgische samenleving geen bijzondere omstandigheid kan uitmaken:

“De elementen van integratie met name de getuigenissen van mensen die stellen dat betrokkenen actief deelnemen aan het leven in de lokale gemeenschap en dat er tewerkstellingsmogelijkheden zijn op de Belgische arbeidsmarkt, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Met een dergelijke motivering voegt de tegenpartij voorwaarden toe aan de wet. De exhaustieve lijst van artikel 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 sluit deze elementen immers niet uit:

“§2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze (...)

vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste

identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Het komt aan de wetgevende macht toe, en niet aan de tegenpartij, om deze wettelijke voorwaarden uit te breiden of in te perken. De verwerende partij kan niet op eigen initiatief haar discretionaire bevoegdheid begrenzen. Door dit met deze motivering toch te doen, schendt de bestreden beslissing de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, alsook de algemene zorgvuldigheidsplicht."

2.4.2. Verzoekers voeren aan dat artikel 9bis, § 2, van de vreemdelingenwet op exhaustieve wijze de elementen opsomt die niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Artikel 9bis, § 2, van de vreemdelingenwet luidt:

"Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Uit de bewoordingen van artikel 9bis, § 2, van de vreemdelingenwet blijkt geenszins dat de lijst van elementen die niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden exhaustief is. Integendeel, de vermelding "onverminderd de andere elementen" geeft aan dat dat andere elementen nog steeds beoordeeld kunnen worden. Artikel 9bis, § 2, van de vreemdelingenwet strekt er enkel toe op te lijsten welke elementen in geen geval kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde om de aangevoerde buitengewone omstandigheden te beoordelen en al dan niet te aanvaarden.

Het middel is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT